

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune”. Rom. 10, 15.

Anul III.

București.

No. 2.

Săptămâna de abnegațiune dela 26 Maiu până la 2 Iunie a. c.

Lucrarea noastră pentru predicarea Evangheliei a crescut în mod uimitor. Frontul de luptă a înaintat departe în toate țările. Într-o statistică publicată de curând în limba engleză, au fost menționate toate societățile misionare de seamă și în dreptul numelui lor numele acelor țări, în care aceste societăți lucrează. Lista numelor câmpurilor misionare erau în raport cu mărimea societăților respective destul de lungă, mai puține erau numele țărilor menționate în dreptul numelui societății noastre. Un rând a fost de ajuns: Europa, America, Africa, Asia, Australia. Deci nici o desconsiderare. S'ar fi putut însă scurtă și mai mult lista punându-se numai numele unui singur mare câmp în care Adventiștii de ziua-șaptea, răspândesc cu zel Evanghelia lui Hristos: Lumea întreagă!

Societatea misionară adventistă a fost singura, care a purtat în dreptul numelui ei acest titlu de onoare. O așa întinsă lucrare cere negreșit mijloace numeroase, cari nu sunt întotdeauna la îndemână. Comitetul însărcinat cu conducerea lucrării de evanghelizare al Conferinței Generale s'a văzut constrâns mai ales în timpul din urmă

a reduce bugetul necesar pentru răspândirea Evangheliei în diferitele câmpuri misionare din cauza lipsei de mijloace bănești. Ba putem spune, că tezaurul se golise. Din cauza aceasta conducerea Conferinței Generale este pusă în fața celei mai grele probleme.

Suntem îndreptățiți a suna retragerea?

Cuvântul lui Dumnezeu zice: „Lărgesc locul corlului tău, și întindă-se covoarele locașurilor tale, și înfărește țărșii tăi. Căci te vei întinde la dreapta și la stânga, și sămânța ta va moșteni popoarele și va face să se locuească cetățile cele pustii. Nu-ți fie teamă: căci nu te vei rușina, nici nu vei roși; căci rușine nu ți se va face”. Isa. 54, 2—4.

Când ne gândim la spiritul de sacrificiu al fraților noștri din întreaga lume, recunoaștem, că aceasta este o minune în ochii noștri. Numai această bunăvoință a fraților de a ajuta în lucrarea misionară a încrăajat conducerea lucrării misionare spre a apela la *nouii sacrificii*, la sacrificii asemenea aceluia, care a fost adus de

un frate din Coreea. El vîndu boul său pentru susținerea lucrării misionare înjugându-se însuș la plug în locul boului vîndut. Și tocmai noi lucrătorii Evangheliei suntem voioși orișicînd a aduce sacrificii.

Criza financiară pe de o parte și unica ocazie, care se prezintă astăzi în lumea întreagă pentru lucrarea misionară, pe de altă parte, au îndrumat conducerea diviziunii Europene a A. Z. Ș., să ia următoarea hotărîre:

Deoarece cassa misiunii nu dispune de mijloace suficiente pentru a face față marilor cheltueli necesitate de predicarea Evangheliei și pentru că se simte nevoia de a mări fondurile necesare întru îndeplinirea acestui scop, hotărîm: Ca toți lucrătorii noștri misionari să sacrifice salariul lor dintr'o săptămână și să rugăm pe toți membrii Comunităților noastre să se unească cu misionarii noștri pe cât le permite veniturile lor de a sacrifica și ei salariul lor dintr'o săptămână. Această săptămână de sacrificiu sau de abnegațiune a fost stabilită pentru timpul dela 26 Mai pînă la 2 Iunie a. c.

Hotărîrea aceasta a fost primită de toate Uniunile cu o bucurie înăl-

țătoare. Din țările în care acest plan a fost pus în aplicare ne vin rapoarte încurajatoare cu privire la marile binecuvîntări obținute de dătătorii voioși.

Nici Uniunea Română n'ar trebui să rămână mai prejos. Suntem convinși, că toți lucrătorii noștri misionari sunt dispuși a sacrifica de bună voie pentru prosperarea lucrării lui Dumnezeu salariul lor dintr'o săptămână.

Toate sumele sacrificate de lucrătorii evangheliști ca și de membrii comunităților, cari doresc să se asocieze la împlinirea acestei hotărîri sunt rugați a depune aceste sume la cassierul Comunității respective, care la rîndul său o va vîrsa odată cu raportul trimestrial cassierului Conferinței din care face parte. Secretarii Comunităților vor însemna suma totală din săptămîna de abnegațiune în raportul trimestrial la o rubrică specială. Lucrătorii misionari la rîndul lor sunt rugați a face cunoscut printr'o scrisoare și semnătura proprie către cassierul Conferinței că consimte a i se reține salariul pe o săptămână, pentru scopul indicat în hotărîrea de mai sus.

Direcțiunea Uniunii Comunităților
A. Z. Ș., din România.

HINDUISMUL.

Dacă astăzi apostolul Pavel ar sta între Indieni, cum a stat odată în Areopag între Atenieni, le-ar spune și lor fără sfială, că „între toate vă văd mai temători de Dumnezeu”. Deaceia Indienii cu dreptate s'ar putea fîli; de oarece aproape fiecare persoană, dela cel mai ignorant și simplu pînă la academician, are o părere religioasă hotărîită, pe care nu o ascunde.

Aci sunt multe religii, dintre cari sunt și Hinduismul, Budhismul și Mahomedanismul.

Din aceste trei religii cei mai mulți adepți îi are Hinduismul. Aproape două treimi din locuitorii împărăției țin de această religie. Hinduismul colorează întru câtva și celelalte toate religii ale Indiei, afară de creștinism; dar dacă romano-catolicismul s'ar putea numi

religie creștină, atunci și creștinismul a fost influențat de hinduism; căci multe ceremonii catolice din India sunt așa de asemănătoare ceremoniilor păgâne, încât, de n'ai vedea crucea și preoții îmbrăcați în hainele lor speciale, ar fi greu să se deosebească cele două religii. Adesea nici nu se poate afla vreo deosebire, decât numele, între chipurile purtate încoace și încolo. În loc de Vișnu, Krișna, Kali, etc., se află Maria, Petru, Patric și alții. Catolicismul din India e produs de un amestec de mult păgânism cu puțin creștinism. Roma nu se schimbă nicicând. Casta este o legătură, care ține strânși pe Hinduși, și lucru curios mai ajută încă îndeajuns, ca să-i despartă până la un anumit punct, ce nu poate fi înțeles, decât când cineva însuși observă.

Hinduismul este o anumită formă de cult. Nu are nici o învățătură sau moralitate hotărâtă. Un zeu sau o anumită formă de închinare dintr'un sat nu e un zeu sau o formă de închinare necesară într'un sat vecin. Unul din cele următoare poate să fie onorat în viața zilnică a Indianului: 1. Un obiect mort, precum un pom sau o stâncă, care are o formă neobișnuită sau care face o mișcare plină de taină; 2. Un animal primejdios și un anumit animal domestic. Primejdiosul Cobra este zilnic adorat, dar această cinste slujește prea puțin, căci deseori omoară pe adoratori; 3. Deo. Acesta este un simțimânt de neliniște, care-i cuprinde pe mulți la anumite timpuri. Acest simțimânt e greu de descris, totuș se poate asemăna cu ceea ce simt persoanele superstițioase, când se află într'un cimitir sau în prezența unui spirit sau năluci. Acest simțimânt este adorat; 4. Strămoșii morți,

cari se distinseseră în vreun chip oarecare, sunt divinizați; 5. Demoni și semizei sunt prilejuri obișnuite de închinare; 6. Un mare număr de suprazei, cari cârmuiesc feluritele apariții ale vieții.

Cu toate că Hinduismul cuprinde multe opinii și adesea este sfâșiat prin măceluri sângeroase și înspăimântătoare între diferitele secte, totuș sunt nu mai puțin de șapte puncte sau articole de credință, asupra cărora domnește o anumită unitate. Pot să fie arătate după cum urmează:

1. Există un singur Dumnezeu. El a făcut cerul și pământul și pe toți oamenii de orice culoare sau rasă. E așa de mare, încât nu poate să se dea pe față într'o ființă; de aceea se arală într'un număr nefârșit de întrupări, din cari fiecare este onorat ca Dumnezeu.

2. Dumnezeu este curat. Hindușii nu ridică nici o obiecțiune împotriva calității, pe care creștinii o descriu la Dumnezeu. Dar când Dumnezeu s'a întrupat într'o ființă oarecare, atunci degenerază; și din pricina științei sale celei mari și a înaltei sale înțelepciuni, puțința sa, ca să facă rău, este mai mare decât a oricărei alte ființe. De aceea sunt adorați zeii, despre cari se știe că sunt răi.

3. Sunt nenumărate întrupările lui Dumnezeu, nenumărate milioane, și în nici un caz mai puțin 330.000.000. Când un profesor posedă putere neobișnuită, este privit chiar ca o întrupare a lui Dumnezeu. Așa a fost primit Budha în sala zeilor lor. Astăzi sunt adorate chiar ființe vii. În cazul că creștinii nu ar revindică pentru ei pe Hristos, și El ar ajunge un membru din sala zeilor hinduși.

4. Unul din punctele de căpetenie al învățăturii lor este credința

în Maya, ce însemnează iluziune, închipuire. Se crede, că toate lucrurile au plecat dela Dumnezeu, și că El poate să le tragă iarăș la sine. Oamenii pot să gândească, cum că se deosebesc de Dumnezeu; dar aceasta nu e decât iluziune. Lumea de fapt ar fi o iluziune. Miile de asceți sau ispășitori, cari se retrag în păduri, cari renunță la orice hrană bună, adăpost, societate și toate înlesnirile și prietenii, pe cari i le oferă lumea, caută să se libereze de iluziunea, că se deosebesc de Dumnezeu, și caută să fie ca Dumnezeu.

5. Dumnezeu este peste tot și în tot. Omul nu lucrează dela el, ci este îndrumat de Dumnezeu. De aceea nici nu există păcat; căci Dumnezeu este obârșia atât a faptelor bune cât și a celor rele. Oamenii nu sunt răspunzători pentru ceea ce fac sau ceea ce li se întâmplă.

6. Toți Hindușii cred, că sufletul omenesc se naște iarăș și iarăș în lume, numai că în forme mai bune sau mai rele. Un șir de noui nașteri trebuie să mai fi avut loc mai înainte cu un nesfârșit șir de ani. În acest timp sufletul a apărut într'o plantă, într'o piatră sau în alt obiect mort, sau chiar și într'un animal mai superior sau mai inferior, după mulțimea faptelor bune sau rele, pe cari le-a săvârșit în viața sa pe pământ.

7. Credința într'o soară este generală la Hinduși. Curând după nașterea unui copil, Dumnezeu îi semnează cursul vieții sale pe frunte. Prin urmare, tot ceea ce înlămpină în viață, este voința lui Dumnezeu. Aceasta aduce o indiferență și nepăsare cu privire la boală și alte nenorociri, cari îngreunează atât de mult lucrul celor ce vor să

le ajute și al misionarilor. Când sunt epidemii de vărsat nici nu au de gând, să cheme un medic sau un sanitar, de oarece nu pot să lucreze împotriva voinței lui Dumnezeu. Dacă cineva se înecă, nu e nevoie să fie scos sau ajutat să iasă, căci aceasta este voia lui Dumnezeu. Sărăcia, foamea și nefericirea sunt purtate cu răbdare, căci, „așa vrea Dumnezeu“.

Cele trei divinități cunoscute sau mai bine întrupări ale lui Dumnezeu sunt: Brahma, Creatorul; Wișnu, cel care păstrează; și Siva, nimicitorul. Aceștia trei sunt numiți sfânta treime; dar nu trebuie să fie confundăți cu treimea, căci între ei nu domnește unitatea. Wișnu și Siva sunt cei mai dușmănoși; și între cinstitorii celor două divinități s'au dat multe lupte înspăimântătoare. În afară de acești trei sunt multe milioane de întrupări ale lui Dumnezeu. Asupra acestor divinități de căpetenie s'a scris mult, mai ales în povestiri, în poezie. În frumoșele și pulere a expresiei se aseamănă cu povestirile grecești și întrec în mărime Odyseea și Iliada.

Mulți sunt adoratorii religioși și toate clasele onorează sau se tem de acești oameni, pentru că înrăurirea lor este mare. Cea mai mare parte din ei sunt asceți, ce trăesc din milă. Sunt cerșetori, și e o datorie religioasă, să fie întreținuți. Binecuvântarea lor este foarte prețuită și blestemul lor deosebit de temut. Acești ispășitori își fac viața o povară grozavă, prin multe născociri. Nu poartă haine și își presară corpul cu cenușe. Alții se holărăsc să nu întrebuințeze nicicând picioarele lor așa cum le-a făcut Creatorul, și în loc să le miște pe acestea, se rostogolesc pe pământ din loc în loc, unde

mugesc ca fiarele sălbatice și cerșesc întreținerea lor dela oameni înfometaji. E de mirare numai, că într'un oraș animat de pietoni și căruțe nu sunt răniți sau omorâți.

Alții ajunează până la extrem și mănâncă apoi în chip scârbos hrană în fața căreia un om bine crescut ar avea greață. Nu e rar ca să vezi pe unii, cari și-au schilodit corpul în chipul cel mai nenatural sau și l-au chinuit într'un alt chip. Adesea se pot vedeà unii, ce și-au străpuns amândoi obraji cu un drug trecându-l printre dinți, prin care sunt rău împiedecați ca să mănânce și dinții le ajung aproape fără folos. Alții dorm pe un pat ce e așternut pe pietre ascuțite sau pe cuie și alții se feresc cu totul de somn.

Acești visători religioși sunt dintre fapăturile cele mai vrednice de compătimire, pe cari le vedem aci; și toluș ei sunt tocmai aceia, cari doresc să biruie iluziunea, că sunt deosebiți de Dumnezeu. Sunt prea sfinți și pioși, ca să se aplice la vreo lucrare folositoare. După învățătura lor, ei se află mai aproape de Dumnezeu decât orice ființă. Mii de băștinași ignoranți străbat mari întinderi, ca să viziteze pe unul din acești transportaji, care trebuie să fi isbulit în străduințele sale.

Numărul acestor visători trebuie să atingă patru milioane. Ei sunt o armată de leneși, cari trăesc din mila poporului și a cărui grea sarcină o mai măresc, prin aceea că fac prea puțin dacă ar face ceva bun. Sunt jertfa părerii sucite, că răul se moștenește prin materie. De aceștia se pot găsi nu numai între Hinduși, ci și în celelalte religiiuni.

Învățătura că Dumnezeu prin întruparea prin diferite ființe ar degenera, a adus la iveală un fel de generat de închinare. Aceasta se vede în temple și aproape în toate ceremoniile. Multe temple în unele privințe sunt capodopere; dar îndobirea este adesea așa de desfrânată, încât nu se poate descrie. Murdăria, neorânduiala, zăpăceala și larma par să fie o parte a serviciului divin. Preoții templului aparțin de obicei de o castă foarte joasă, și adesea sunt chiar cei excluși. Cu toate că Brahmanii formează casta preoțească, la oferirea jertfelor nu pot să toarne sângele și nici în templu nu slujesc; căci preotul templului nu este așa de prețuit ca Brahmanii, cari se ocupă cu profesiuni lumești.

Preoția se câștigă prin naștere și numai anumite familii pot să ocupe acest serviciu. În aceste familii fetele nu se căsătoresc, ci sunt închinare unei zeițe și sunt prostituate în legătură cu serviciul din templu. Degenerarea religiei în India se poate recunoaște limpede în degenerarea preoșimii.

Hindusul de rând nu face nimic, fără ca mai întâiu să se roage zeului locului său, în locul căruia altarele și simbolurile, cari sunt împărășiate în toată țara, îi amintesc mereu de existența unei lumi spirituale. Oricât de sărace și degenerate ar fi ideile sale despre Dumnezeu, totuș pentru ei sunt adevărate, realitate, și această realitate și însemnătate a lumii spirituale nu este o temelie rea pentru biserică creștină, ca să clădească deasupra.

E. M. Meleen.

Bangalore, India.

Ce ar trebui să aducă fiecare membru în Comunitate.

Comunitatea trebuie să fie un corp viu a cărui vieață să nu conste numai în cap, ci și în fiecare membru al corpului în parte. Adevsea aud cum frașii acuză pe bătrâni sau predicatori de lipsa vieții spirituale, învinuindu-i în Comunitate. Unii zic câteodată : „N'am să mai mă duc la adunare, pentrucă serviciul divin, nu-i altceva decât o formă rece sau moartă“. Un frate s'a plâns de curând astfel : „In Comunitatea noastră nu se poate face progres în vieața spirituală, atâta timp cât fr. A rămâne presbiterul adunării noastre“.

Presbiterul nu preînchipuie vieața comunității, cu toale că și el trebuie să contribuie cu partea sa, ca și ceilalți membrii din Comunitate. Un membru trebuie mai întâi să-și controleze poziția sa, când se interesează de lipsa vieții spirituale în Comunitate ; căci vieața din Comunitate stă în strânsă legătură cu vieața pe care trebuie s'o ducă fiecare membru individual în afară de comunitate. Fiecare trebuie să contribuie cu partea sa. „Către care apropiindu-vă, către piatra cea vie, neluată într'adevăr în seamă de oameni, dar la Dumnezeu aleasă, prețioasă, și voi fiindcă sunteți pietre vii, clădiți sunteți casă spirituală spre preoție sfântă, ca să aduceți jertfe spirituale, bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos“. 1 Petr. 2, 4. 5. De obicei este așa, că acei, cari nu împlinesc atribu-

țiile lor ca pietre vii în templul viu, acei sunt cei dintâi, cari aduc învinuiri asupra vieții spirituale în Comunitate și între conducătorii ei.

Versul următor ar trebui să fie privit foarte serios de către fiecare membru din Comunitate : „Din care tot corpul bine împreunat și împreună bine pus fiind săvârșește, prin orice simțire a dării, creșterea corpului, potrivit unei lucrări în măsură a fiecărei părți, spre clădirea lui însăș în iubire“. Efes. 4, 16. Când într'o comunitate se ivesc desbinări, când domnește discordia și învinuirea, este de o importanță covârșitoare, ca adevărații membrii să caute a contribui la o vieață spirituală și la iubirea frățească. Iubirea și vieața însă ar trebui să fie strâns legate împreună. Într'o Comunitate unde membrii se abțin dela o lucrare comună, acolo predicatorul nu poate să înlocuească, ceea ce membrii au neglijat, nici nu poate să asigure unirea și conclurarea. La fel și cu privire la creșterea Comunității. „După măsura lucrării fiecărui membru depinde creșterea corpului“. Iubite frate și soră, voi aveți datoria în parte, ca Comunitatea să progreseze în lumină, vieață, iubire și putere, și când fiecare membru va recunoaște din aceasta datoria sa, cu siguranță că o așa Comunitate va deveni un corp viu spre mărirea lui Dumnezeu și la scăparea multor suflete dela piere. E. S.

DATORIILE COMUNITĂȚII.

(Testimonies, Vol. V, p. 615—621.)

Unde locuiește Spiritul Domnului, trebuie să domnească blândețea, răbdarea, prietenia și îndelunga răbdare. Un adevărat ucenic al lui Hristos se va strădui să imiteze pe Modelul său. El va căuta să facă pe pământ voința lui Dumnezeu, după cum se face și în cer. Oamenii, a căror inimă este încă pătată de păcat, nu pot să aibă tragere de inimă pentru lucruri bune. Ei nu împlinesc nici cele dintâi patru porunci ale Decalogului, cari arată datoriile omului față de Dumnezeu, nici cele din urmă șase, cari descriu datoriile omului față de semenii săi. Inima lor este plină de egoism și află numai greșeli în acei ce sunt mai buni ca ei. Lucrul pe care Dumnezeu li l-a dat, îl lasă nefăcut și se apucă de lucruri ce nu le-au fost date. Datoriile lor e să se cerceteze pe ei înșiși, ca nu cumva să încolțescă vre-o rădăcină de amărăciune, care să turbure și să mânjească Comunitatea. Ei își îndreaptă privirea spre alții, ca să vadă dacă nu cumva caracterul fraților lor lasă ceva de dorit, cu toate că datoriile lor eră să se privească pe ei înșiși, să cerceteze cu amănunțime propriile lor fapte și ca să critice propria lor purtare. Dacă își vor îndepărta din inimă eul personal, invidia, ura și răutatea, atunci nu-și vor mai da aere de judecători și nu vor mai pronunța condamnări asupra altora, cari sunt mai buni decât ei în fața lui Dumnezeu.

Cel care vrea să reformeze pe alții, trebuie să se facă întâiu pe sine mai bun. Trebuie să câștige Spiritul Maestrului său, să fie gata spre a îndură ca și El batjocura și să se lepede cu totul de sine.

Valoarea lumii este neînsemnată față de prețul unui suflet. Dacă cineva are dorința de a folosi de putere pentru a slăpâni asupra moștenirii Domnului, urmarea va fi pierderea sufletelor. Oricine iubește cu adevărat pe Isus, își va da silința să-și potrivească vieța după aceea a Modelului divin, și va lucra în spiritul acesta la mântuirea altora.

Pentru ca să câștige pe oameni și să le asigure mântuirea veșnică, Isus n'a ezitat să părăsească tronul împărațesc și să vină pe pământ; El îndură în locul oamenilor grozăviile păcatului și ale rușinii, și muri, ca să-i libereze. Privind la nemăsuratul preț, pe care El l-a plătit pentru mântuirea oamenilor, nici un mărturisitor al numelui lui Hristos n'ar trebui să îndrăznească a se purta nepăsător chiar față de cel mai umil din ucenicii Săi. Frații și surorile din Comunitate ar trebui să-și supravegheze cu mare prevedere cuvintele și faptele, pentru ca să nu valăme uleiul și vinul! Cât de răbdători, prietenoși și iubitori ar trebui să se poarte față de cei răscumpărați prin sângele lui Hristos! Cu câtă credințioșie și cu cât foc ar trebui să lucreze pentru a înălța curajul celor ce sunt abătuși și descurajați! Cu câtă iubire ar trebui tratați acei, cari în străduința lor de a păzi adevărul, nu află nici o încurajare acasă la ei, și cari, dimpotrivă trebuie să respire fără încetare un aer încărcat cu miasmele necredinței și întunerecului!

Cum să ne purtăm față de cei căzuți în greșală.

Dacă se crede, că un frate a greșit, frații și surorile nu trebuie

să-și facă din aceasta un subiect de conversație. Nu trebuie să-și facă o distracție din a comenta și a umfla aceste greșeli. Deseori s'a întâmplat lucrul acesta și urmarea a fost, că acei ce s'au datat la acest fapt și-au atras urgia lui Dumnezeu; iar Satan a jubilat, că poate să slăbească și să dea de rușine suflete, cari ar fi putut fi tari în Domnul. Lumea vede slăbiciunile, și judecă pe acești oameni și adevărul pe care ei îl mărturisesc, după fructele aduse.

„Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt? — Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu, și spune adevărul din inimă. Acela nu clevește cu limba lui, nu face rău semenului său, și nu aruncă ocară asupra aproapelui său. El privește cu dispreț pe cel vrednic de disprețuit, dar cinstește pe cei ce se tem de Domnul. El nu-și ia vorba înapoi, dacă face un jurământ în paguba lui. El nu-și dă banii cu dobândă, și nu ia mită împotriva celui nevinovat. Cei ce se poartă așa, nu se clatină niciodată“. Aci vorbitorul de rău și cel ce pricinuește rău fratelui său sunt excluși din cortul lui Dumnezeu și dela rămânerea pe muntele cel sfânt. Cel care aruncă ocară aproapelui său, vânturând cuvinte dăunătoare pentru acela, nu va primi aprobarea lui Dumnezeu.

Cât de dese ori au fost luați predicatorii dela valorosul lor lucru însemnat, dela câștigarea sufletelor pentru Dumnezeu și pentru adevăr, pentru a se ocupa cu regularea dificultăților ivite între frați, cari nu se înțelegeau de loc și cari aveau un spirit de ceartă și dominare. În decursul acestei lucrări s'a întâmplat de repetate ori, ca lucrătorii să fie chemați din câmpul lor; a-

ceasta nu e decât unul din mijloacele, pe cari marele vrăjmaș al omenirii le întrebuițează, ca să împiedice lucrarea lui Dumnezeu. Când suflete, cari sunt pe punctul de a se hotărî pentru adevăr, sunt părăsite în voia lor, se răcesc și rare ori mai pot fi încălziiți pentru adevăr ca la început. Satan caută totdeauna un pretext ca să rețină din câmp pe predicator, tocmai într-un timp atât de critic, încât se pierde tot succesul lucrului său.

Există în Comunitate bărbați și femei nepocăiți, cari pun mai pe sus grija demnității și părerilor lor, decât a mântuirii semenilor lor. Satan lucrează asupra acestor persoane, ca ele să cauzeze greutăți, cari să absoarbă timpul și munca predicatorilor, și de aci urmează că multe suflete se pierd.

Dacă membrii Comunității sunt într'o stare sufletească de neunire, inima lor este aspră și nesimțitoare. Străduințele predicatorului de a-i uni ar fi ca și când ar încerca să lipească la rece două bucăți de fier, căci fiecare se va propti, mai tare în poziția sa. Predicatorul se află într'o situație prea puțin de invidiat, căci oricât de înțelepte ar fi hotărârile sale tot vor fi displăcute unuia, și în chipul acesta va fi hotărît spiritul de clică.

Dacă predicatorul primește ospitalitatea unei familii, cu siguranță că altele vor fi cuprinse de gelozie, de teamă ca nu cumva să se lase influențat contra lor. Dacă dă un sfat, unii vor zice: Cutare, sau cutare a vorbit cu el, iar cuvintele sale nu vor face nici o impresie asupra lor. În chipul acesta sufletul lor este plin de neîncredere și de rele bănueli, iar predicatorul este dat pradă prejudecăților și geloziei lor necugetate. Prea adesea se întâmplă, că lasă în urma sa lucru-

rile mai rele decât le-a găsit. Dacă ar fi refuzat de a ascultă spusele parțiale, asupra stării lucrurilor; dacă ar fi dat sfaturi potrivit Scripturii; dacă, împreună cu Neemia, ar fi zis: „Am o mare lucrare de făcut, și nu pot să mă cobor, atunci Comunitatea ar fi ajuns într-o stare mai bună.

Atât predicatorii cât și membrii Comunității displac lui Dumnezeu, dacă îngăduesc cuiva să le povestească despre erorile și greșelile fraților lor. N'ar trebui să asculte asemenea rapoarte, ci să spună: „Ai urmat bine instrucțiunile Mântuitorului? Te-ai dus la cel greșit și i-ai spus între tine și el singur lucrul acesta? A refuzat de a te ascultă? Atunci luat-ai cu băgare de seamă și rugăciune doi sau trei frați cu tine, și lucrat-ai împreună cu ei în iubire, umilință și blândețe? Abundă inima ta de iubire pentru el?“ După ce au fost urmate în totul sfaturile marelui Conducător, date în regulile cu privire la cei greșiți, trebuie să se facă un pas mai departe — spune chestiunea Comunității și las-o să lucreze în cazul acesta, potrivit Scripturii. Atunci Dumnezeu va aprobă hotărîrea Comunității, când va exclude pe membrul vinovat, care nu vrea să se îndrepteze. Dacă nu s'a făcut așa, astupă-ți urechea la orice plângere și teme-te de a acuză pe aproapele tău. Dacă n'ar fi frați și surori, cari să le dea ajutorul, îndată ar pieri și limbile rele, căci n'ar mai află un câmp favorabil pentru a se mușcă și a se mânca unii pe alții.

Alegerea conducătorilor.

Apostolul Pavel scrie lui Titu: „Să pui în rândueală ce mai rămâne de rânduit, și să pui presbi-

teri în fiecare cetate, după învățăturile pe cari ți le-am dat. Fiecare din ei să fie fără prihană, bărbat al unei singure soții, să aibă copii credincioși, cari să nu fie învinuiți de destrăbălare sau neascultare. Căci episcopul trebuie să fie, ca econom al lui Dumnezeu, fără prihană“. Ar fi bine pentru predicatorii noștri, dacă ar lua seama la aceste cuvinte, și nu s'ar grăbi să așeze un om fără o serioasă reflecțiune și fără a înălța rugăciuni, ca Dumnezeu să dovedească pe cine primește.

Apostolul zice: „Să nu-ți pui mâinile peste nimeni cu grabă“. În unele din comunitățile noastre se trece prea repede la organizație și la înălțarea bătrânilor prin binecuvântare; regulile biblice nu sunt luate în seamă și urmarea e, că multe dificultăți se ivesc în Comunitate. N'ar trebui să se aleagă și să se binecuvinteze nici un conducător, care nu e vrednic de lucrarea aceasta plină de răspundere. — Oamenii cari trebuie să se pocăiască, să fie cultivați și înobilăți înainte de a putea ocupa acest post.

Plasa Evangheliei adună și buni și răi. Se cere timp pentru a se desvoltă caracterul; se cere experiență, pentru a putea cunoaște bine pe oameni. Trebuie să se aibă în vedere familia celor, cari sunt propuși pentru serviciu; e predată lui Dumnezeu? Poate bărbatul să conducă bine propria sa casă? Cum sunt copiii săi? Fac ei cinstea tatălui lor? Dacă e lipsit de tact, înțelepciune și putere spirituală pentru a-și conduce familia, oricine se poate aștepta că va aduce și în Comunitate aceleași defecte. Aceeaș incapacitate de care a dat dovadă în familia sa o va aduce și aci. E mai bine ca omul să fie cercetat

înainte de a fi așezat în serviciu ; mai bine să se țină sfat și să se facă rugăciuni înainte de a face pasul, decât să se străduiască în urmă cineva, să îndrepteze urmările unui procedeu rău.

În multe comunități conducătorul nu posedă calitățile potrivite spre a educă pe membri pentru lucrare. Nu s'a dat dovadă de tact și discrețiune pentru a menține interesul pentru lucrarea lui Dumnezeu. Conducătorul este moale și plictisitor; vorbește prea mult, iar rugăciunile sale în adunare sunt prea plicticoase; n'are o legătură vie cu Dumnezeu, care zilnic să-i dea o nouă experiență. Toți conducătorii comunităților noastre trebuie să fie serioși, zeloși și desinteresați. Trebuie să fie oameni ai lui Dumnezeu, cari să dea lucrării adevărata ei înfățișare. Ei trebuie să aducă rugăciunile lor în credință înaintea lui Dumnezeu. Pot să se roage în cămăruța lor cât de mult, dar în public rugăciunile și expunerile lor să fie scurte și mișcătoare. Rugăciunile lungi și fără miez și îndemnurile lungi trebuie să fie evitate. Cei cari vor să spună ceva fraților lor spre a-i încuraja și edifică, trebuie să aibă mai întâiu lucrul în inima lor. Zilnic trebuie să fie în strânsă legătură cu Dumnezeu, și să se aprovizioneze din comorile Sale nesfârșite, scoțând de acolo și noi și vechi. Dacă propriile lor suflete sunt înviorate prin Spiritul lui Dumnezeu, atunci și pe alții vor bucura, întări și încuraja; dar, dacă nici ei înșiși n'au băut din izvorul viu al mântuirii, atunci nici pe alții nu vor putea conduce acolo.

Trebuie să se stăruiască pe lângă acei ce primesc teoria adevărului, ca să înțeleagă că au trebuință de o credință practică în viață. Predicatorul trebuie să-și păstreze su-

fletul în iubirea lui Dumnezeu. Atunci va putea stăruia pe lângă ascultătorii săi cu privire la nevoia consacării individuale, a unei pocăințe personale. Fiecare e chemat să facă propriile sale experiențe. Hristos trebuie să locuiască în inima lor, Spiritul Său să le stăpânească înclinațiunile, fără de care mărturisirea credinței n'are nici un preț, iar slărea lor este mai rea decât a celor cari niciodată n'au auzit adevărul.

Pentru grupele mici, cari primesc adevărul, trebuie să se ia măsuri, cari să asigure propășirea Comunității. Conducerea poate să fie incredințată unui om câteva săptămâni sau o lună și apoi altuia pentru alte câteva săptămâni; în felul acesta poate să fie puse pe rând la lucru diferite persoane și apoi după un timp potrivit de probă unul poate să fie ales de către comunitate drept conducător definitiv, totuș nu pentru mai mult timp decât un an. Apoi să se aleagă altul sau chiar și acelaș om, dacă serviciul său s'a dovedit spre binele Comunității. Acelaș principiu trebuie să fie adoptat și în alegerea oamenilor pentru alte locuri de răspundere, precum în serviciile Conferințelor. Oamenii cari nu au fost probați nu trebuie să fie aleși drept președinți ai Conferințelor. Mulți nu dau dovadă că pricep însemnătatea acestor chestiuni, cari cuprind în sine interese veșnice.

Noi susținem, că suntem depozitarii Legii lui Dumnezeu; pretindem, că avem mai multă lumină și o țință mult mai înaltă decât oricare alt popor de pe pământ; de aceea trebuie să dovedim și o mai mare desăvârșire a caracterului și o mai serioasă devotație. Cei cari au mai primit lumina adevărului prezent, sunt îndatorați să poarte o

solie foarte solemnă. Lumina noastră trebuie să pornească în afară, pentru a lumina cărarea celor ce sunt în întunec. Ca membri ai Comunității vizibile și ca lucrători în via Domnului toți cei ce se numesc creștini trebuie să facă tot ce le stă în putință pentru ca să întreție în Comunitate pacea, buna dispoziție și iubirea. Luați seama la rugăciunea lui Hristos: „Pentru ca toți să fie una, după cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; și ei să fie una în noi, ca lumea să creadă, că Tu M'ai trimis”. Unitatea Comunității este dovada convingătoare, că Dumnezeu a trimis pe Isus în lume ca Mântuitor al ei. Acesta e un argument, pe care lumea nu-l va putea doborî. Deaceia Satan lucrează neîncetat, ca să împiedece această unitate și armonie, pentru ca văzând necredincioșii cazurile de răcire, neunire și ceartă în sânul celor ce se numesc creștini, să fie pătrunși de un desgust pentru credință și să fie mai mult legați în nepocăirea lor. Dumnezeu este desonorat prin cei cari deși susțin, că recunosc adevărul, totuș unul față de altul trăesc în neîmpăciuire și vrăjmășie. Satan este pârâtorul fraților, și toți câți se dedau la asemenea lucrare, sunt în serviciul lui.

Noi mărturisim, că avem mai mult adevăr decât celelalte Comunități; dar ce folos avem din faptul acesta, dacă el nu ne îndeamnă la o mai deplină predare față de Dumnezeu și la o viață mai curată și mai sfântă? Ar fi fost mai bine pentru noi să nu fi zărit niciodată lumina adevărului, decât să zicem, că-l primim și să nu fim sfințiți prin el. Pentru ca să recunoaștem interesele cari sunt cuprinse în întoarcerea omului dela rătăcire la adevăr, trebuie să cu-

noașlem valoarea nemuririi; trebuie să recunoaștem cât de înspăimântătoare sunt chinurile celei de a doua morți; trebuie să înțelegem cinstea și mărirea pregătirii pentru cei mântuiți și să pricepem ce însemnează să trăești în preajma Aceluia, care muri, ca să ridice și să inobileze pe oameni și să poată da biruitorului o cunună regească.

Niciodată o minte mărginită ca a noastră nu va putea să-și dea seama de adevărata valoare a unui suflet. Cu ce sentiment de recunoștință își vor aminti cei transformați în mărire, de aceia cari au fost unelte pentru mântuirea lor! Nimeni nu va avea atunci de ce să regrete lucrările sale desinteresate și stăruitoare, răbdarea sa, sprijinul său, și dorul său arzător de a salva oameni cari ar fi pierit, dacă și-ar fi neglijat datoria, sau dacă ar fi oboșit de a face binele.

Acum sfinții aceștia, învesmântați în alb, sunt adunați în staulul Marelui Păstor. Lucrătorul credincios și persoanele, cari au fost mântuite prin lucrarea sa, sunt salutați de Mielușelul care șade pe tron, și conduși de El la pomul vieții și la izvoarele de apă vie. Cu câtă bucurie privește servul lui Hristos pe acești mântuiți, cari participă la bucuria Mântuitorului lor! Cât de măreț este cerul pentru cei, cari au fost credincioși în opera de mântuire a oamenilor! „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci”.

Cum să se poarte între ei membrii Comunității.

(Testimonies, Vol. IV, p. 485—489.)

Fiecare om, care se luptă să biruască, va avea de luptat cu pro-

prile sale slăbiciuni; cum însă e mai ușor, ca cineva să vadă greșelile fraților decât pe ale sale proprii, e nevoie ca fiecare să se cerceteze mai mult pe sine și să fie mai aspru față de sine decât față de alții. Toți membrii Comunității, dacă sunt fii și fiice ale lui Dumnezeu, vor fi supuși la disci-

plină, înainte de a putea fi lumina lumii. Dumnezeu nu va face purtători de lumină din acei bărbați și din acele femei, cari se află în întunec, și cari sunt mulțumiți să rămână acolo; cari nu fac nici o străduință de a se pune în legătură cu izvorul luminii.

(Va urma).

MISIUNEA INTERNĂ.

Indemnări pentru „ziua cea mare“, din 27 Maiu

Ne bucurăm, că iubiții noștri frați și surori pot să arate mereu progrese pe căi bune. Chiar și Sfânta Scriptură zice: „Cărarea celor drepi este ca zorile, strălucitoare, cari tot mai mult luminează până se face ziuă deplină“. (Prov. 4, 18). Noi știm că cei mai mulți frați nu știu ce însemnătate are pentru lucrarea lui Dumnezeu această zi, prin care urmează să facem cunoscut concetățenilor noștri „Măreața Solie“, și pe care am denumit-o „Ziua cea mare“.

Scopul acestui articol în general este a face atenți pe iubiții noștri frați asupra importanței acestei lucrări. Comitetul Uniunii noastre a hotărât în unanimitate cu ocazia întrunirii, în ședința dela 15 Februarie a. c. următoarele: „Să se introducă, în scop de vestire a măreței solii, o zi, în care toți membrii să lucreze ca colportori, și această zi se fixează pentru acest an la 27 Maiu, cu denumirea de „Ziua cea mare“.

Ce urmează să facem noi în această zi?

În dorința de a aduce la cunoștință tuturor iubiților noștri concetățeni „Solia mântuitoare a Domnului Isus“, noi urmează ca cu toții să ducem această veste îmbucurătoare la ușa fiecăruia, dela bordei până la palat, dela centru până la gra-

niță, făcând astfel ca Cuvântul Evangheliei să fie vestit de toți membrii, lucrători, colportori, predicatori, etc., prin ajutorul tuturor revistelor și broșurilor noastre.

Acest fel de lucru, ca fiecare Comunitate să trimeată pe toți membrii ei în lucrarea de vestire, în aceeași zi, în toată țara, este perfect Biblic. Acest fel de a lucra a fost întrebuintat chiar de Domnul Isus și îl găsim foarte pronunțat, istorisit în două împrejurări: Matei 10, 1—53, ni se raportează cum cei 12 apostoli cari formau în zilele Domnului, Comunitatea Sa, au fost trimiși să vestească tuturor în aceeași zi. Cei trimiși au primit însărcinări nominale. Apoi, în Luca cap. 9 asemenea se vorbește de o astfel de lucrare. Și când Comunitatea se mări, Domnul Isus trimise în lucrarea misionară încă 70 de ucenici, doi câte doi. (Luca 10, 1—20). Dar Evanghelia vorbește și de frumoasa răsplată cuvenită cu această ocaziune, inimoșilor vestitori, când Domnul zice... „dar, bucurați-vă mai ales că numele voastre sunt scrise în ceruri“. De sigur, că ei în acele vremuri nu au putut răspândi „Cuvântul“, prin tratate și reviste, căci pe acele timpuri încă nu există tiparul, ca mijloc de vestire, și așa se vede că Domnul i-a trimis fără traistă și fără toag, urmând să ducă această

solie verbal; însă procedeul nostru conglăsuște cu felul nostru de vestire, din „ziua cea mare“. Dacă ar fi avut în acele zile la îndemână Biblii, cărți și reviste, cari să fi fost pline de cuvântul dumnezeesc, după cum sunt pline revistele și broșurile noastre astăzi, de sigur, că Isus le-ar fi poruncit să le ia și să le împrăștie. Deci felul nostru de a lucra, este azi, unul și acelaș cu al Domnului Isus.

Chiar cu mii de ani mai înainte, profesii au proferizat despre timpurile noastre și vesteau diferitele, mărețele și puternicele invențiuni, din „timpul de pe urmă“, când prin aceste invențiuni se va înlesni aducerea soliei la bun sfârșit în întreaga omenire. Ei au văzut trenurile, ca bun mijloc de comunicație, cu cari servii lui Dumnezeu călătoresc dintr'un loc într'altul și chiar până în țările cele mai sălbatice, pentru a duce „solia mântuitoare a Domnului Isus“. Ei au văzut puternicile presse și mașini de lipărit, mijloace, cu cari se tipăresc mii de cărți, broșuri, reviste, cari vor fi răspândite peste tot, așa cum cade frunză toamnă, pentru a învățui pământul, astfel răspândind „Lumina și adevărul“, pregătind calea revenirii în mărire a Regelui ceresc. (Comp. Dan. 12, 4; Naum 2, 5; Hab. 2, 2; Apoc. 1, 6; 18, 1).

Care mai este încă un alt scop al acestei „zile mari“?

Ca frații și surorile noastre mergând peste tot să vândă aceste cărți; iar banii să fie apoi vărsați la Casa Editurii. Câștigul va folosi la formarea fondului necesar pentru construirea în țară de case de edituri și tipografii, cu scop de a edita cât mai effin, tot felul de cărți și reviste necesare la moralizarea poporului și vestirea Evangheliei.

Noi avem urgentă nevoie în acest scop de aproximativ 200.000 lei și acești bani urmează să fie aduși în casa Domnului prin osteneala tuturor membrilor, lucrătorilor, colportorilor și predicatorilor. Este de nevoie ca fiecare să se silească a răspândi literatură de cel puțin 120 lei. Dar scopul de căpetenie nu este acesta, ci voi trebuie să vă gândiți câtă „sămânță a adevărului“, se poate semăna cu acest prilej, care de sigur sub binecuvântarea lui Dumnezeu, va răsări, aducând rod însuțit în împărăția lui Dumnezeu prin salvarea multor suflete din robia păcatului și din ghiarele morții.

În vederea acestui scop mareș, fiecare Comunitate sau Grupă să comande literatură potrivită, direct dela Casa de Editură; și fiecare membru trebuie să fie îmbărbătat în vederea acestei zile și instruit cum să procedeze la răspândirea acestei literaturi. Câmpul fiecăruia trebuie asemenea împărțit mai dinainte și frații și surorile să fie organizați pe cât posibil doi câte doi, cum a procedat și Domnul Isus pe vrenuri. Când merg doi câte doi, unul va colportă pe o parte iar celălalt pe cealaltă parte a străzii.

Suma rezultată din vânzare va fi predată cassierului Comunității sau Grupei respective cu însemnarea ca această sumă este rezultatul „zilei celei mari“, și cassierul va înregistra această sumă împreună cu această însemnare și la rândul său va trimite suma la Casa de Editură. Dacă într'o Comunitate se află la dispoziție literatură suficientă, atunci se va folosi de dânsa, rămânând ca banii să fie vărsați complet, către Casa de Editură, adică nereștinându-se rabatul obișnuit, și ca în locul ei să se ceară altă literatură dela editură, pentru

a o înlocui în Cassa Cercului Misionar.

Se va observă de aproape ca cu ocazia vărsărilor la Centru să se facă mențiune pentru banii rezulțați din „ziua cea mare“.

Dacă un membru, din motive bine justificate, este reținut de a colportă în acea zi, după cum ar fi de dorit, atunci membrul acela este rugat ca să facă o donație pentru scopul arătat în această zi; un dar care să corespundă valorii literaturii ce ar fi trebuit să răs-pândească acel membru.

Acum, Dumnezeu să ne ajute ca să ducem la bun sfârșit această chemare și să ne dăruiească multă binecuvântare și succes.

Ramura pentru misiunea internă a fost întemeiată de către Conferința Generală, ca să se dea o deosebită atențiune activității misionare a membrilor în fiecare Comunitate. Aceștia însă trebuie nu numai *îndemnați*, ci și *învățați*, ca să știe cum să procedeze. Ei trebuie direct *conduși*, să ia parte în mod încă și mai activ la marea lucrare, care ne stă în față. Lucrarea Comunității noastre în toată lumea este colosal de mare. Următoarele hotărâri importante au fost luate de frații noștri dela Conferința Generală în ședința din Kansas City, în toamna trecută, și au fost apoi adoptate de frații noștri de pretutindeni:

„Holărîm, ca fiecare Conferință să înțeleagă necesitatea, de a organiza lucrarea ei așa fel, ca să se poată vesti solia cât mai curând în fiecă orăș și sat. În scopul acestei recomandăm:

„Ca Predicatorii, pe cât posibil, să fie liberați de serviciul pe loc în Comunități, ca să poată fi trimiși în câmpuri, unde nu s'a mai

lucrat încă, și să întemeieze acolo comunități noi.

„Membrii laici să fie încurajați, să ia asuprași sarcina conducerii și lucrării în Comunitate, ca astfel chiar și Lucrătorii noștri Misionari să fie liberați de ocupațiile lor în Comunitate și să rămână liberi pentru a lucra în câmpuri noi.

„Atât fiecare, personal; cât și toți în comun să fie îndemnați și entuziasmați pentru acest lucru, a face, adică, legământ solemn cu Domnul, în scopul unei generale mișcări de înaintare. Această mișcare va constă în lucrarea personală a fiecăruia pentru câștigarea și moralizarea sufletelor pierdute, explicându-le Biblia prin lecturi, sau împărțindu-le literatură religioasă pentru studiu; — vizitând și ajutând pe holnavi și pe ce întristați și îndeplinind în tot felul lucrarea cea mântuitoare, la care ne-a chemat Domnul Hristos, ca să grăbim în felul acesta venirea zilei mărețe a arătării Domnului“.

În micul tractat „*Timpul și lucrarea*“, pe care sperăm să-l avem și în traducere românească, la pagina 14 scrie:

„Toți credincioșii adevărului trebuie să iasă la lucru. Să se ridice, deci fiecare și să facă lucrarea din imediată sa apropiere... Dacă membrii Comunităților se vor ridică, și vor face lucrarea pe care o pot face ei, căutând adică fiecare să câștige cât mai multe suflete pentru Domnul, atunci vom vedeă, cum mulți vor părăsi rândurile satanței, pentru a se înscrie sub steagul lui Hristos. Atunci vor aveă loc redemptări minunate. Mulți păcătoși vor veni la pocăință, adăogându-se la Comunitatea Domnului. Dacă noi vom aduce înmîle noastre în deplină unire cu Hristos, și dacă vom conformă vieța noastră cerințelor

lucrării Sale, atunci Spiritul, care căzû pe vremuri asupra Ucenicilor la Rusalii, va cădeã și asupra noastră". — „Mărturii“, vol 8, pag. 246.

Biblia ne arată mereu necesitatea lucrării personale cu sufletele. Această lucrare — pe cum noi însine știm din experiență personală — este o desebilă dovadă a iubirii celei dintâi. „Cât vă simțiați de fericiți!“ Gal. 4, 15. Iubirea mână la lucru, iar lucrarea încălzește. Vina Laodiceei, adică vina noastră, este încropire, adică starea cea *provenită din lipsă de activitate, din lipsă de lucrarea care încălzește inimile*: Noi toți o știm aceasta, și ar trebui să ne aducem însine învinuirea: Cât de puțin ne-am gândit noi în trecut, să folosim ocaziile, ce ni se ofereau. Cât de mult am fi putut face, dacă am fi fost mai credincioși! De câteori, poate, în loc să fim un miros spre vieață, am fost miros spre moarte! Domnul însă ne iartă de cele din trecut, și ne arată acum calea, cum putem repara azi totul. Dumnezeu zice: „Iubiți frați, dacă vreunul dintre voi se va rălăci dela adevăr și care îl va întoarce, acela să știe, că, cine a întors pe păcătos dela rălăcirea sa, acela a scăpat un suflet dela moarte și a acoperit mulțime de păcate“. Iac. 5, 19. 20. Datoria conducătorilor ramurii misiunii interne este tocmai aceasta, să facă planuri și să îndrumeze pe membrii noștri la o astfel de lucrare bine organizată.

Poate va zice careva: Noi însă am lucrat, și până acum, fără asemenea ramură, și am putea lucra tot astfel și mai departe. Lucrul acesta este până la un punct adevărat. În Germania, în Ceho-Slovacia, în

România ca și în alte țări, membrii Comunităților noastre au lucrat cu mult zel și în anii trecuți, fără să se fi bucurat de foloasele unei temeinice organizații și fără ajutorul provenit din aceasta. Dar nimeni nu va putea susține că s'a făcut totul în direcția aceasta, sau că cele făcute până acum ar fi în totul satisfăcătoare. Cuvântul nostru în privința acestei trebuie să fie:

Dacă până acum lucrarea fraților în misiunea internă a avut rezultate atât de frumoase; cu atât mai frumoase rezultate se vor obține, când, prin o bună organizație, se va face o lucrare temeinică și metodică.

În iarna aceasta a avut loc o consfătuire în Gland, Elveția. Lucrarea aceasta aici în țările Europei este mult mai grea decât în alte continente. Un studiu asupra situației în Europa arată, că avem în total:

Multe limbi — și totuș o singură țintă: mântuirea sufleteilor.

39 valute diferite — totuș un scop: totul pentru lucrare.

32 diferite națiuni — totuș un spirit: iubirea frățească.

94 câmpuri — totuș un singur conducător: Spiritul Sfânt.

Este adevărat, că greutățile, în asemenea împrejurări, sunt foarte mari, ca să ținem seama de atâtea limbi, de atâtea valute și de atâtea sentimente naționale. Să ne ajute Dumnezeu, însă, ca, purtați de Spiritul Său Sfânt, să ne achităm de îndatorirea de a vesti Cuvântul lui Hristos până la marginea pământului!

Conducerea ramurii
pentru Misiunea Internă.

„Mulți nu înțeleg legătura dintre credință și fapte. Ei zic: N'ai decât să crezi în Hristos, și te vei mântui; nici nu te sinchisi de ținerea legii. Dar adevărata credință se dă pe față prin ascultare“. „Patriarhi și Profeți“.

A V I S.

Către Cercurile Misionare

— Prețurile pe 1 Mai 1923 —

1. — ABONAMENT:

- 1 Abonament pe an la „Semnele Timpului“ (apare lunar) . . . Lei 42.—
- 1 „ „ „ „Educatorul Creștin“ („ bilunar) „ 16.—
- 1 „ „ „ „Zeichen der Zeit“ („ lunar) „ 36.—

Toate abonamentele sunt plălibile înainte.

„La cele 5 reviste de mai sus fiecare, care va face 5 Abonamente va căpătă 1 abonament gratuit“.

Cele 5 abonamente vor fi expediate după dorință la una sau mai multe adrese. Folosiți această ocazie pe cât posibil și căutați să faceți abonamente pe la prieteni și între vecini!

2. — PREȚURI IN CLUB (pentru Cercurile Misionare).

La o comandă de:		Semnele Timpului	Educ. Creștin și Zeichen der Zeit
	Prețul de vânzare	Lei 4.—	5.—
1—100 buc.	1 Exemplar	„ 2.80	2.10
101—200 	1 „	„ 2.60	1.95
201 și mai mult	1 „	„ 2.40	1.80

Reviste vechi cu 45 0/0 reducere

Reviste străine cu 40 0/0 „

CURIERUL MISIONAR: Prețul unui număr Lei 3.— (fără rabat)

Abonamentul pe an „ 18.— „ „

LECTIUNI BIBLICE: Prețul unui număr „ 4.— „ „

Abonamentul pe an „ 16.— „ „

3. — PENTRU CĂRȚI ȘI BROȘURI de colportat, Cercurile Misionare obțin:

a) pe datorie 30 0/0 rabat

b) cu bani gata 40 0/0 „

Conturile rămase trebuiesc achitate regulat în interval de 30 zile.

La toate comenzile se socotește inclusiv și portul.

Apelăm către iubiții noștri fraji conlucrători, predicatori, misionari, bătrâni de adunări, cei cu diferite însărcinări, precum și iubiții membrii din comunitățile noastre, să ne dea tot concursul pentru înfăptuirea marelui operă de predicarea Evangheliei.

Indeosebi către frajii conlucrători insistăm din toată inima ca să facă toate demersurile necesare, ca acest program să fie adus la îndeplinire, dând și sfaturi, acolo unde frajii au nevoie de instrucțiuni asupra acestor lucruri.

Rugăm pe bunul Dumnezeu, să însoțească aceste rânduri, cu binecuvântările Sale. De asemenea este bine să se consacre o oră de rugăciune în acest scop.

Suntem în așteptarea marilor succese ce vom recolla cu toții în însemnata lucrare de răspândirea literaturii.

SECȚIUNEA EDITURII

Soc. coop. „Cuvântul Evangheliei“.

București, Strada Labirint, 116.

„CURIERUL MISIONAR“

FOAIE BILUNARĂ

Un număr Lei 3.— Abonamentul pe an Lei 18.—

Redacția: Strada Labirint No. 116 București.

COMITETUL DE REDACȚIE :

P. P. PAULINI, ȘT. DEMETRESCU și A. WEGNER.